

Arrest

nr. 276 336 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 juni 2019. Op 22 januari 2020 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing stelt verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen bij arrest nr. 237 734 van 30 juni 2020.

Vervolgens dient verzoeker op 12 november 2020 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 maart 2022 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 maart 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"B. (...), B. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Mongolië
geboren te (...) op (...) 1999
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 06.06.2019 diende betrokkene in België een VIB in. Op 30.06.2020 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming.

De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verzoeker zou problemen vrezen bij terugkeer naar Mongolië met een criminele bende die hij verlaten zou hebben. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij gevaar zou lopen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest dat hij slachtoffer kan worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is onmogelijk dat, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen vangnet heeft waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp, dat hij in armoede zou terechtkomen daar hij niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen en/of onderdak kunnen verlenen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Mongolië en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale

Bescherming dat zijn vader en zus nog in Mongolië verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Mongolië zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De loutere stelling dat zijn vader alcoholverslaafd en doofstom zou zijn en dat betrokkene geen contact meer zou hebben met zijn zus zonder enig verder bewijs hiervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties met zijn tante maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat betrokkene hechte banden met de bevolking zou hebben in België; betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn VIB werd afgesloten op 30.06.2020 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit handelingen zou gesteld hebben die indruisen tegen de goede zeden of openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene de Nederlandse taal momenteel deels onder de knie zou hebben en nog steeds veel moeite zou doen om hem te verbeteren, dat hij zich de Belgische cultuur eigen zou gemaakt hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een werkbelofte heeft, dat hij een omvangrijk netwerk aan vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een grote motivatie zou hebben en wil zou hebben om zelf in te staan voor zijn onderhoud) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 8 maart 2022 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Naam, voornaam: B. (...), B. (...)
geboortedatum: (...) 1999
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Mongolië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van

het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker ook de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 12.11.2020 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

II. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoordt.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij is hier goed geïntegreerd en heeft in België in alle veiligheid zijn leven opgebouwd.

Hoewel hij nog geen ettelijke jaren in België verblijft, heeft verzoeker zich volledig aangepast. Hij verblijft bij zijn tante, ging tijdens zijn asielprocedure onmiddellijk aan het werk en schreef zich in voor hogere studies op de Erasmus Hogeschool. Hij heeft tevens reeds meerdere Nederlandse cursussen gevolgd via LinguaPolis en heeft reeds niveau 5 behaald.

Hij was amper meerderjarig toen hij in België toekwam.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

*Verzoeker zijn verblijf en zijn opmerkelijke integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België!
De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!*

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in zijn bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

"- Lopende asielprocedure

- Schending van artikel 3 of 8 EVRM

- Administratieve onmogelijkheid

- Medische elementen

- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden "

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt;

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

Verzoeker kan het land ook niet verlaten in afwachting van de behandeling en beslissing m.b.t. zijn aanvraag tot regularisatie want verblijf op het grondgebied is een absolute voorwaarde die dient te worden voldaan, zo niet zou hij zelf zijn rechten schenden en de aanvraag zonder voorwerp verklaard zijn.

Verzoeker is zijn land ontvlucht wegens problemen. Men stelt dat hij reeds 18 jaar in Mongolië verbleven heeft en dat hij ginds wel degelijk een opvangnetwerk zou hebben. Hij zou verklaard hebben dat zijn vader en zus er nog steeds verblijven. Dit is zo, zij verblijven er doch verzoeker heeft met hen geen enkel contact en heeft hen destijds ook achtergelaten om zich in België in veiligheid te brengen en een warme thuis te hebben waar hij een toekomst zou kunnen opbouwen. Hij was nog maar net meerderjarig toen hij zijn land verlaten heeft en verblijft sindsdien ononderbroken op ons grondgebied ...

Bovendien was verzoeker amper meerderjarig wanneer hij Mongolië verliet. Het is dan ook vanzelfsprekend dat hij niet over al te veel contacten beschikte en dat hij dus diende terug te vallen op zijn familie. Zijn moeder heeft hem reeds op jonge leeftijd in de steek gelaten. Hij had haar in Duitsland teruggevonden maar ondertussen is zij reeds overleden.

Hij heeft tot op heden geen contact met zijn vader, noch met zijn zus waardoor hij ook niet op hen kan terugvallen. Dit was ook de reden waarom hij via zijn tante naar België kwam.

Er wordt gesteld dat hij niet aantoont dat hij geen contact meer met hen heeft. Dergelijk negatief bewijs kan uiteraard niet voorgelegd worden. Het is niet mogelijk om aan te tonen dat hij geen contact heeft. Mocht hij hiertoe bvb een schriftelijke verklaring afleggen is de kans groot dat hiermede toch geen rekening wordt gehouden. Verzoeker is uiteraard wel bereid dat zijn GSM wordt uitgelezen als dit als bewijs zou kunnen gebruikt worden.

Zo blijft verzoeker met zijn aanvraag in een vicieuze cirkel.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren en zich op korte tijd perfect te integreren.

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht kunnen worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Men kan deze elementen wel degelijk bekijken in de ontvankelijkheidsfase, doch men weigert dit te doen.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker, alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden, alsook individueel, doch verwerende partij doet dit niet.

1. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, onze taal geleerd en is volledig geïntegreerd. Hij heeft hier ondertussen een relatie, met wie hij wenst samen te wonen en zijn leven verder op te bouwen.

Verzoeker had ondertussen zijn moeder teruggevonden in Duitsland. Kort hierna is zij echter overleden. Zoals reeds eerder gesteld, heeft hij geen contact met zijn zus en zijn vader. Bovendien is zijn vader ook doofstom waardoor met hem contact nemen niet mogelijk is.

Hij verblijft ondertussen sinds 2018 in België en heeft zich perfect weten te integreren. Hij heeft gewerkt tot dit niet meer mogelijk was. Nadien heeft hij zich ingeschreven bij Linguapolis om de Nederlandse taal perfect onder de knie te krijgen en behaalde minstens niveau 5. Hij heeft zich tevens bij de Erasmus Hogeschool ingeschreven in de opleiding 'Elektromechanische systemen'. Dit staat tevens op de lijst met knelpuntberoepen waardoor verzoeker na zijn opleiding, meteen aan de slag kan. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Hij is in 2018 in België aangekomen. Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren.

Hij heeft niets of niemand in Mongolië een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is en waar hij met niemand meer contact heeft. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?! Er wordt door verwerende partij zelf opgemerkt dat het "slechts een tijdelijke verwijdering" zou betekenen.

Zijn moeder is ondertussen overleden, met zijn zus of vader heeft hij geen contact en zijn vader is tevens alcoholverslaafd alsook doofstom. Zelfs al zou hij met zijn vader contact kunnen nemen zal dit onmogelijk zijn.

Hij verblijft in België bij zijn tante en heeft hier tevens een vriendin.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn doorgedreven integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid, zijn relatie met zijn tante en ook zijn vriendin, zijn hogere studies (zowel elektromechanische systemen als zijn Nederlandse taal), zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze redenering kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag; kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, wals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50,50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

II.2 Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen al bijna 5 jaar in België.

Er wordt niet onderzocht, naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Mongolië.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Mongolië.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker! Men stelt dat verzoeker reeds 18 jaar in Mongolië heeft verbleven, doch men vergeet dat grotendeels van deze periode uiteraard als minderjarige was. Bovendien heeft hij geen contact meer met zijn zus en met zijn vader. Hij kan hiervan uiteraard het negatief bewijs niet bezorgen gezien er geen contacten plaatsvinden.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Verwerende partij heeft ook een bevel afgeleverd waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Als hij dient terug te keren naar Mongolië ondervindt hij problemen in de Mongoolse maatschappij.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen, ook niet tijdelijk.

Verzoeker is al bijna 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land. Zijn vader is alcoholverslaafd en zijn moeder is reeds overleden.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is. Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp.

II.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker inwoont bij zijn tante en dat zij voor verzoeker instaat.

Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is. Hiervan was ook sprake tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdelinge en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan "ipso jure" ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de 'relatie' tussen verzoeker en zijn tante te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Zij is een moederfiguur voor verzoeker en heeft de laatste jaren steeds voor hem ingestaan. Zijn biologische moeder is ondertussen ook overleden in Duitsland.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn tante een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Een terugkeer, zelfs tijdelijk, zal wel degelijk een beletsel vormen. Bovendien heeft verzoeker ondertussen een vriendin waarmee hij verder door het leven wenst te gaan.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraktijk van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven) aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk vair persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam een aantal jaren geleden naar België en diende een verzoek tot internationale bescherming in en bouwde hier in die tijd een leven uit. Hij was voor de 'lockdown' tewerkgesteld in een restaurant, waar ze zeer gesteld zijn op hem.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een regularisatie is de enige oplossing voor verzoeker!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds sinds 2018 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België. Hij wenste eerst een adoptieprocedure op te starten, doch dit was niet mogelijk.

Bovendien verblijft hij momenteel (nog) bij zijn tante. Zij wilde een adoptieprocedure opstarten, doch omwille van zijn meerderjarige leeftijd was dit niet meer mogelijk. Hij heeft in zijn land van herkomst niemand meer die voor hem kan zorgen. Zijn vader is doofstom en alcoholverslaafd. Om hem uit deze

situatie te halen en hem een beter leven te bieden, heeft de tante van verzoeker zich ontfemd over hem en staat zij mee in voor de opvoeding en de zorg van verzoeker..

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en haar vriendin en tante gerespecteerd te worden!

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15172, art. 4, 042; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50; 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot

Verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en men zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel en art. 3 en 8 van het EVRM flagrant schendt.”

2.2 In een middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de artikelen 3 en 8 van het EVRM geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Mongolië.

III.1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoordt.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Mongolië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij is hier goed geïntegreerd en heeft in België in alle veiligheid zijn leven opgebouwd.

Hoewel hij nog geen ettelijke jaren in België verblijft, heeft verzoeker zich volledig aangepast. Hij verblijft bij zijn tante, ging tijdens zijn asielprocedure onmiddellijk aan het werk en schreef zich in voor hogere studies op de Erasmus Hogeschool. Hij heeft tevens reeds meerdere Nederlandse cursussen gevolgd via Linguapolis en heeft reeds niveau 5 behaald.

Hij was amper meerderjarig toen hij in België toekwam.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn opmerkelijke integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België!

De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in zijn bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

"- Lopende asielprocedure

- Schending van artikel 3 of 8 EVRM

- Administratieve onmogelijkheid

- Medische elementen

- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

Verzoeker kan het land ook niet verlaten in afwachting van de behandeling en beslissing m.b.t. zijn aanvraag tot regularisatie want verblijf op het grondgebied is een absolute voorwaarde die dient te worden voldaan, zo niet zou hij zelf zijn rechten schenden en de aanvraag zonder voorwerp verklaard zijn.

Verzoeker is zijn land ontvlucht wegens problemen. Men stelt dat hij reeds 18 jaar in Mongolië verbleven heeft en dat hij ginds wel degelijk een opvangnetwerk zou hebben. Hij zou verklaard hebben dat zijn vader en zus er nog steeds verblijven. Dit is zo, zij verblijven er doch verzoeker heeft met hen geen enkel contact en heeft hen destijds ook achtergelaten om zich in België in veiligheid te brengen en een warme thuis te hebben waar hij een toekomst zou kunnen opbouwen. Hij was nog maar net meerderjarig toen hij zijn land verlaten heeft en verblijft sindsdien ononderbroken op ons grondgebied ...

Bovendien was verzoeker amper meerderjarig wanneer hij Mongolië verliet. Het is dan ook vanzelfsprekend dat hij niet over al te veel contacten beschikte en dat hij dus diende terug te vallen op zijn familie. Zijn moeder heeft hem reeds op jonge leeftijd in de steek gelaten. Hij had haar in Duitsland teruggevonden maar ondertussen is zij reeds overleden.

Hij heeft tot op heden geen contact met zijn vader, noch met zijn zus waardoor hij ook niet op hen kan terugvallen. Dit was ook de reden waarom hij via zijn tante naar België kwam.

Er wordt gesteld dat hij niet aantoont dat hij geen contact meer met hen heeft. Dergelijk negatief bewijs kan uiteraard niet voorgelegd worden. Het is niet mogelijk om aan te tonen dat hij geen contact heeft. Mocht hij hiertoe bvb een schriftelijke verklaring afleggen is de kans groot dat hiermede toch geen rekening wordt gehouden. Verzoeker is uiteraard wel bereid dat zijn GSM wordt uitgelezen als dit als bewijs zou kunnen gebruikt worden.

Zo blijft verzoeker met zijn aanvraag in een vicieuze cirkel.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren en zich op korte tijd perfect te integreren.

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht kunnen worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. –

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Men kan deze elementen wel degelijk bekijken in de ontvankelijkheidsfase, doch men weigert dit te doen.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker, alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden, alsook individueel, doch verwerende partij doet dit niet.

a) Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd af geleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*
(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1,8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

III.2 Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen al bijna 5 jaar in België.

Er wordt niet onderzocht, naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Mongolië.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Mongolië.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker! Men stelt dat verzoeker reeds 18 jaar in Mongolië heeft verbleven, doch men vergeet dat grotendeels van deze periode uiteraard als minderjarige was. Bovendien heeft hij geen contact meer met zijn zus en met zijn vader. Hij kan hiervan uiteraard het negatief bewijs niet bezorgen gezien er geen contacten plaatsvinden.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Verwerende partij heeft ook een bevel afgeleverd waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht to.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Als hij dient terug te keren naar Mongolië ondervindt hij problemen in de Mongoolse maatschappij.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen, ook niet tijdelijk.

Verzoeker is al bijna 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land. Zijn vader is alcoholverslaafd en zijn moeder is reeds overleden.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is. Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp. m3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker inwoont bij zijn tante en dat zij voor verzoeker instaat. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is. Hiervan was ook sprake tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdelinge en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de 'relatie' tussen verzoeker en zijn tante te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Zij is een moederfiguur voor verzoeker en heeft de laatste jaren steeds voor hem ingestaan. Zijn biologische moeder is ondertussen ook overleden in Duitsland.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn tante een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Een terugkeer, zelfs tijdelijk, zal wel degelijk een beletsel vormen. Bovendien heeft verzoeker ondertussen een vriendin waarmee hij verder door het leven wenst te gaan.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraktijk van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.¹³ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven. Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven) aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam een aantal jaren geleden naar België en diende een verzoek tot internationale bescherming in en bouwde hier in die tijd een leven uit. Hij was voor de 'lockdown' tewerkgesteld in een restaurant, waar ze zeer gesteld zijn op hem.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een regularisatie is de enige oplossing voor verzoeker!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden. Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is reeds sinds 2018 op Belgisch grondgebied en is sindsdien aan het werk en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België. Hij wenste eerst een adoptieprocedure op te starten, doch dit was niet mogelijk.

Bovendien verblijft hij momenteel (nog) bij zijn tante. Zij wilde een adoptieprocedure opstarten, doch omwille van zijn meerderjarige leeftijd was dit niet meer mogelijk. Hij heeft in zijn land van herkomst niemand meer die voor hem kan zorgen. Zijn vader is doofstom en alcoholverslaafd. Om hem uit deze situatie te halen en hem een beter leven te bieden, heeft de tante van verzoeker zich ontfemd over hem en staat zij mee in voor de opvoeding en de zorg van verzoeker..

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en haar vriendin en tante gerespecteerd te worden!"

2.3 De middelen worden samen behandeld.

De Raad merkt op dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de vreemdelingenwet behelst hetzelfde principe.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing uiteengezet dat hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet, wat betreft de eerste bestreden beslissing, worden onderzocht in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te zijn met verweeders appreciatie van de door hem aangebrachte gegevens.

Verzoeker is van oordeel dat hij weldegelijk bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat hij zijn verblijfsaanvraag in België indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij in België goed is geïntegreerd; dat hij hier "in alle veiligheid" zijn leven heeft opgebouwd; dat hij bij zijn tante verblijft; dat hij onmiddellijk aan het werk is gegaan tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming; dat hij zich heeft ingeschreven voor hogere studies op de Erasmus Hogeschool en dat hij reeds meerdere Nederlandse taalcursussen heeft gevolgd. Volgens verzoeker dient verweerder rekening te houden met alle en het geheel van elementen, hetgeen volgens hem niet is gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met elk van deze elementen heeft rekening gehouden. Wat verzoekers integratie in België betreft, het feit dat hij Nederlands leert en dat hij werkbereid is, heeft verweerder als volgt gemotiveerd:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene de Nederlandse taal momenteel deels onder de knie zou hebben en nog steeds veel moeite zou doen om hem te verbeteren, dat hij zich de Belgische cultuur eigen zou gemaakt hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een werkbelofte heeft, dat hij een omvangrijk netwerk aan vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een grote motivatie zou hebben en wil zou hebben om zelf in te staan voor zijn onderhoud) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Met betrekking tot zijn tewerkstelling heeft de gemachtigde ook gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel

betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn VIB werd afgesloten op 30.06.2020 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

Verweerder heeft duidelijk en concreet uitgelegd waarom hij van oordeel is dat de bovenvermelde elementen niet toelaten te besluiten dat er in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Verzoeker herhaalt in wezen de elementen die hij in zijn verblijfsaanvraag van 12 november 2020 heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden. Door deze elementen te herhalen, toont hij evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat uit voormelde gegevens geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden afgeleid.

Verzoeker is echter niet akkoord met de wijze waarop verweerder de gegevens inzake zijn integratie en lang verblijf beoordeelde, meer bepaald diens overweging dat elementen die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie en lang verblijf in regel niet te beschouwen als elementen die wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (cf. RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelt immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak niet kon terugvallen op een standpunt dat steun vindt in de rechtspraak van het hoogste administratieve rechtscollege of dat hij door dit te doen kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker toont door erop te wijzen dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet het langdurig verblijf en de integratie niet worden vermeld als elementen die niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen en door aan te voeren dat deze elementen zowel in het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek in overweging kunnen worden genomen, niet aan dat verweerder gelet op het voorgaande in deze zaak verkeerdelijk besloot dat de aangevoerde elementen inzake de integratie enkel relevant zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Het feit dat de wetgever in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat een aantal elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard impliceert niet dat verweerder niet mag oordelen dat ook gegevens die niet in deze wetsbepaling zijn opgenomen niet toelaten het bestaan van een buitengewone omstandigheid vast te stellen.

Door nog uiteen te zetten dat verweerder rekening moet houden met alle en het geheel van elementen die hij aanvoert, toont verzoeker niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of incorrect heeft beoordeeld. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat verweerder met betrekking tot elk element dat verzoeker aanvoert, heeft uiteengezet waarom het niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij het land niet kan verlaten *“in afwachting van de behandeling en beslissing m.b.t. zijn aanvraag tot regularisatie”*, ziet de Raad niet in op welke grond deze kritiek steunt. Verzoeker toont immers niet aan dat er nog enige regularisatieprocedure loopt waarin hij nog een antwoord afwacht.

Verder voert verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren naar Mongolië omdat hij er geen opvangnetwerk heeft. Hoewel zijn zus en zijn vader er wonen, stelt hij geen contact meer met hen te hebben. Hij gaat met dit betoog echter voorbij aan verweerders vaststelling dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn verblijfsaanvraag, gezien hij ruim 18 jaar in Mongolië heeft verbleven. Bovendien heeft verweerder uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande de relatie van verzoeker met zijn vader en zijn zus. Verweerder stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat hij niet minstens tijdelijk kan verblijven bij zijn familie in Mongolië of dat deze niet tijdelijk voor hem zouden kunnen zorgen. De loutere stelling dat zijn vader alcoholverslaafd en doofstom is en dat verzoeker geen

contact meer met zijn vader, noch met zijn zus zou hebben, volstaat, zonder enig verder bewijs, niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Verzoeker herhaalt in zijn betoog in feite het element dat hij geen contact meer heeft met zijn vader of met zijn zus, zonder het desbetreffende motief van de eerste bestreden beslissing concreet te weerleggen. Hij toont niet aan dat hij niet tijdelijk zou kunnen rekenen op de steun van zijn familie in afwachting van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoeker aanvoert een relatie te hebben en met zijn vriendin wenst samen te wonen, er met dit element geen rekening kan worden gehouden, nu niet blijkt dat verzoeker deze informatie aan verweerder kenbaar heeft gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissingen. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met elementen waar hij geen kennis van heeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Inzake de tweede bestreden beslissing staat het niet ter discussie dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum en dat het feitelijke gegeven dat aan de basis ligt van deze beslissing dus correct is. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit wat voorligt, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (cf. RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Door onterecht voor te houden dat verweerder niet heeft voorzien in een deugdelijke motivering en door, evenzeer onterecht, te stellen dat verweerders standpunten geen wettelijke rechtvaardigingsgrond hebben, toont verzoeker geen schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”*.

Om te kunnen besluiten dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM werd geschonden, dient te blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Waar verzoeker stelt schrik te hebben dat hij het slachtoffer zal worden van onmenselijke of vernederende behandelingen indien hij moet terugkeren naar Mongolië, dient te worden opgemerkt dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker louter algemene beweringen uit, zonder dat dit wordt toegepast op zijn eigen situatie. Dit volstaat volgens verweerder niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeker betoogt dat indien hij dient terug te keren naar Mongolië, hij daar *“problemen in de Mongoolse maatschappij”* zal ondervinden. Hij zal in armoede terecht komen en hij zou eventueel in de onmogelijkheid kunnen verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Daarnaast stelt verzoeker op algemene wijze dat discriminatie en slechte economische omstandigheden de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land van herkomst vergroten, dat minderheden specifieke moeilijkheden ondervinden bij het krijgen van toegang tot ‘hulp’ en dat de hulp voorzien door de overheid ‘waarschijnlijk’ ontoereikend zal zijn. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog, waarvan geenszins wordt aangetoond dat deze beweringen effectief van toepassing zijn op de individuele situatie van verzoeker, slaagt hij er

niet in om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mongolië zal worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat verweerder geen deugdelijk onderzoek heeft gedaan inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Mongolië. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker voert aan: *“het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn tante een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM”*. Hij merkt op dat zijn tante voor hem een moederfiguur is, gezien zijn biologische moeder is overleden. De Raad bemerkt dat, ook al is verzoekers tante voor hem een moederfiguur, het *in casu* gaat om de relatie tussen twee volwassen familieleden. Verzoeker, zelf meerderjarig, beroept zich immers op de band die hij met zijn tante heeft opgebouwd. In zulke gevallen zal het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts worden aanvaard indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. In principe heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt immers hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Verzoeker toont met de algemene stelling *“het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn tante een gezin vormt”* niet aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het loutere feit dat hij met zijn tante samenwoont doet hier geen afbreuk aan.

Verder stelt verzoeker evenzeer een privéleven in België te hebben opgebouwd. Opnieuw moet worden nagegaan of verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde. Verzoeker stelt een aantal jaar geleden naar België te zijn gekomen en hier een leven te hebben uitgebouwd. Zo was hij onder meer tewerkgesteld in een restaurant. Verzoeker verwijst nog naar zijn intense integratie en zijn duurzame lokale verankering.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) zal een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, *quod in casu*, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Er moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn waardoor de

vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, omdat de banden met België de gebruikelijke sociale banden overstijgen of omdat de banden met België sterker zijn dan de banden met het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België louter door het langdurige verblijf hier te lande, niet voldoende is om van een beschermenswaardig privéleven te kunnen spreken. Gewone sociale relaties vallen dus niet onder het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan te beschikken over een beschermenswaardig privéleven. Zo toont hij niet aan dat hij nog steeds tewerkgesteld is. Hij stelt enkel dat hij "voor de lockdown" in een restaurant werkte, doch maakt niet aannemelijk dat dit nog steeds het geval is. Bovendien heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing correct gemotiveerd dat een tewerkstelling enkel en alleen werd toegestaan zolang het verzoek om internationale bescherming niet was afgesloten. Inmiddels is verzoekers asielpcedure negatief afgesloten op 30 juni 2020, waardoor tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied is vervallen. Daarnaast brengt hij geen bewijzen bij die aantonen dat verzoeker zodanig intense sociale banden heeft opgebouwd dat er bij een tijdelijke terugkeer naar Mongolië sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt, toont verzoeker niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM.

De Raad herinnert eraan dat het enkele feit dat een vreemdeling reeds verscheidende jaren in België verblijft en terwijl banden heeft opgebouwd in het Rijk, niet automatisch impliceert dat de administratieve overheid de verplichting heeft om de vreemdeling, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk te machtigen of dat hij daardoor geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen nemen (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S v. Zwitserland, § 44).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoeker de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan. Dit beginsel houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het vervullen van de hoorplicht heeft hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Met zijn louter algemeen betoog dat hij niet de kans kreeg zijn standpunt uiteen te zetten, brengt verzoeker geen concreet element naar voren waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag van 12 november 2020. Verweerder is tot het besluit gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, zodat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden toegekend. Bijgevolg besluit verweerder op goede gronden dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststelling bovendien niet. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet afdoende zou zijn, noch dat de tweede bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, noch dat geen rekening zou zijn gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak of de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker deelt ook geen relevante gegevens mee die de inhoud van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog en maakt hij dan ook niet aannemelijk dat de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet weerhouden.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN